

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/94/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1519010380
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1519010380.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej v trestnej veci obžalovaného N. D., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 2T/40/2019-316 zo 17. septembra 2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. januára 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného N. D., R.. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/40/2019 zo 17.09.2019 bol obžalovaný N. D. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na §138 písm. b/ Trestného zákona, na skutkovom základe, že

si neplní pravidelne a včas svoju zákonom stanovenú vyživovaciu povinnosť voči svojmu maloletému synovi A. I. D., narodený XX. XX. XXXX, hoci z ustanovenia § 62 zákona o rodine vyplýva, že každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa, ku ktorej bol zaviazaný aj na základe rozsudku vydaného Okresným súdom Bratislava IV pod číslom konania 13P 122/2015-40 zo dňa 16. 11.2015, právoplatný dňa 03. 1 1. 2015 a vykonateľný dňa 16. 11. 2015, povinnosťou prispievať na výživu maloletého A. I.a čiastkou vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa vždy do 15. dňa v každom mesiaci vopred na účet Detského domova N. n.o. so sídlom v D., N. XX, kde je maloletý A. I. v ústavnej starostlivosti, v dôsledku čoho obvinenému vznikol dlh na bežnom výživnom voči maloletému A.ovi I.ovi počínajúc dňom právoplatnosti rozsudku od mesiaca november 2015 vrátane do mesiaca jún 2017 vrátane dlh spolu vo výške 515,47 Eur, od mesiaca júl 2017 vrátane do mesiaca jún 2018 vrátane dlh spolu vo výške 327,84 Eur a od mesiaca júl 2018 vrátane do mesiaca apríl 2019 vrátane dlh spolu vo výške 280,08 Eur, čím N. D.vi vznikol na výživnom celkový dlh na maloletého syna A.a I.a spolu vo výške 1124,11 Eur,

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. n/ (ktorý bol obsiahnutý vo vyhlásenom rozsudku na hlavnom pojednávaní - čl.315), písm. l/, § 37 písm. m/, Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov, na výkon ktorého bol postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku obžalovaný, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní a po porade s obhajcom, podal odvolanie, ktoré obhajca písomne zdôvodnil a to podaním doručeným súdu dňa 28.10.2019 (čl. 335-337).

V tomto dal do pozornosti potvrdenie od Neziskovej organizácie N., N. XX, D., prevádzkovateľa A. domova N., kde je umiestnený A. I. D., syn obvineného, ako aj rozhodnutie V. súdu D. IV, č.k. 13P

122/2015-40, zo dňa 06.10.2015, ktorým bol A. I. D., zverený do ústavnej starostlivosti v Detskom domove N. a obžalovanému bola uložená povinnosť, aby výživné poukazoval tomuto zariadeniu. Obhajoba zdôraznila, že nezisková organizácia N. v konaní vystupovala aj ako poškodená a k obžalovanému uviedli, že tento prejavoval o svoje dieťa záujem a rovnako sa správal aj k dcére, ktorú mala X. F. z predchádzajúceho vzťahu, navštevoval obe deti a podľa zástupkyne zariadenia mal k deťom zodpovednejší vzťah ako ich matka. Na danom podklade sa uvedená nezisková organizácia k osobe obžalovaného a prejednávanému prípadu vyjadrila tak, že považuje „tresty, ktoré pánu D. vi boli uložené sú dostatočné a z nášho pohľadu s ohľadom na vek maloletého A. a až prídlhé. Myslíme si, že by súd mohol na uvedené prihladiť a upustiť od potrestania pána D. za neplatenie výživného.“

V ďalšom obhajca poukázal na nestabilitosť, hlavne v oblasti zamestnania obžalovaného, ktorú skutočnosť navrhol zohľadniť aj pri ukladaní trestu zdôrazňujúc ustanovenie § 39 ods.1 Trestného zákona, k čomu dodal: „Obvinený N. D. nastúpil do ÚVTOS Bratislava na výkon súhrnného trestu odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov nepodmienečne odkiaľ bol v máji 2019 eskortovaný do ÚVTOS Želiezovce. Podľa informácie od obvineného N. D., má nariadený ďalší nepodmienečný trest. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 18.12.2018, sp. zn. 5T 139/2018 sa stal právoplatný a N. D. bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody na 18 mesiacov pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods.1 Trestného zákona a to v spolupáchateľstve. Predpokladaný koniec udelených nepodmienečných trestov odňatia slobody je u obvineného N. D. XX.XX.XXXX. Z dôvodu faktickej nemožnosti stretávania sa so svojim synom, obvinený si uvedomil, že ak mu chce byť skutočným otcom, musí zabrániť tomu, aby páchal ďalšiu trestnú činnosť. Doteraz uložené tresty v súlade s § 34 ods.1 Trestného zákona vytvorili podmienky na výchovu obvineného k tomu, aby viedol riadny život. Do záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo dňa 30.05.2019, obvinený sa vyjadril, že mrzí ho daná vzniknutá situácia. Bude sa snažiť svoj dlh splatiť. Pri výsluchu dňa 23.05.2019, obvinený uviedol, že po jeho nástupe do výkonu trestu odňatia slobody v Želiezovciach nahlásil svoju vyživovaciu povinnosť. Je tam zamestnaný, šije topánky. Zatiaľ mu z pracovnej odmeny odsúdeného na výživné nič nestiahli, mali by mu stiahnuť 7,90 eur. Nemá možnosť, aby za neho uhradil výživné niekto z rodiny alebo kamarátov.“

V mene obžalovaného obhajca dodal, že tento si uvedomil nesprávnosť svojho protiprávneho konania, ktorého sa dopustil, ľútosť z jeho strany nebola formálna, ale vychádzala z jeho vnútorného presvedčenia a svojím vyhlásením - že je vinný pred súdom urýchlil celé súdne konanie, čím výrok o jeho vine a právnom posúdení skutku sa stali, bez zbytočných prieťahov súdneho konania, právoplatnými a preto aj vzhľadom k naznačenému navrhuje, aby súd zväžil aplikáciu ustanovenia § 44 Trestného zákona.

Záverom vytkol prvostupňovému súdu pochybenie ohľadne zaradenia do ústavu na výkon trestu, kde v odôvodnení rozsudku je toto nesprávne uvedené a najmä v rozpore s rozsudkom, ktorý bol vyhlásený na hlavnom pojednávaní.

Dňa 24.01.2019 bolo tunajšiemu súdu doručené „stanovisko obhajoby“, ktoré podľa obsahu písomnosti možno posúdiť ako doplnenie odvolania a v tomto obhajca dal do pozornosti, že dňa 22.01.2020 mu bol ohľadne obžalovaného N. D. doručený trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 2T/81/2019, zo dňa 23.12.2019. Týmto trestným rozkazom bol odsúdený v bode 1/ podľa § 219 ods.1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, n/, § 37 písm. h/, m/, § 41 ods.1, § 42 ods.1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva roky), s tým, že súd zároveň zrušil výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 5T/139/2017, zo dňa 18. decembra 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava, zo dňa 18. júna 2019, právoplatný dňa 18. júna 2019 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, v bode 2 a v bode 3/ podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods.2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 41 ods.1 Trestného zákona na spoločný trest odňatia slobody v trvaní 20 (dvadsať mesiacov). Podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona súd zrušuje výrok o vine a treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 0T/29/2019-59, zo dňa 26. februára 2019, právoplatný dňa 26. februára 2019 ako aj všetky ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad s tým, že trestný rozkaz nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Na obranu obžalovaného obhajca poukázal na výpoveď obžalovaného, podľa ktorej sa dopúšťal krádeží preto, že živil deti a stravoval sa, platil si bývanie a potreboval peniaze a keďže v tom čase jeho žena nastúpila výkon trestu odňatia slobody, nemal iné východisko. Aj keď mal pracovné fušky a brigádoval, toto mu na

živobytie nestačilo, preto si ako najjednoduchší spôsob zvolil krádeže v Kauflande, pričom veci, ktoré ukradol príležitostne predával.

K vyššie uvádzanému trestnému rozkazu, ktoré tunajšiemu súdu obhajca zároveň predložil, obhajca dodal: „Obhajoba poukazuje na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spisová značka 2Tdo/43/2010, v odôvodnení ktorého sú uvedené aj tieto právnej vety: „...Konanie, ktorého výsledkom je uloženie spoločného trestu podľa § 41 ods.3 Trestného zákona, nie je konaním o opravnom prostriedku vo vzťahu ku skoršiemu a podľa tohto ustanovenia zrušovanému výroku o vine o pokračovacom trestnom čine a trestných činoch spáchaným sním v jednočinnom súbehu. To sa prejavuje nielen viazanosťou skutkovými zisteniami vzrušenom rozsudku, ako to § 41 ods.3 Trestného zákona výslovne ustanovuje, ale aj tým, že súd nemôže meniť právnu kvalifikáciu skoršieho rozsudku, okrem zmeny, vyvolanej doplnením skutkových zistení zrušeného výroku o vine o ďalší čiastkový útok (útoky) pokračovacieho trestného činu v novom výroku o vine za tento čin. Viazanosť skorším rozsudkom v zmysle § 41 ods.3 Trestného zákona však nebráni uloženiu spoločného trestu podľa tohto ustanovenia, a zároveň úhrnného trestu podľa § 41 ods.1 a 2 Trestného zákona, ak súd retrospektívne zistí, že v súlade s § 122 ods.13 Trestného zákona, oznámením vznesenia obvinenia pre čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, ktorý je predmetom konania v novoprejednávanej veci, došlo k prerušeniu jednoty skutku vo vzťahu ku konaniu považovanému predchádzajúcim rozsudkom za čiastkový útok pokračovacieho trestného činu ...“. Okrem návrhov na upustenie od uloženia trestu a návrhu na uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby obhajoba navrhuje zväziť aplikáciu ustanovení Trestného zákona o úhrnnom treste, spoločnom treste a súhrnnom treste.“

Preskúmaná vec bola tunajšiemu súdu predložená na rozhodnutie o opravnom prostriedku dňa 26.11.2019.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradil od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b / Trestného zákona Súd zaradí páchatela na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu

b) so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchatela hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona

(1) Kto najmenej dva mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nedbanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať iného, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(3) Odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

b) závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 36 písm. l/, písm. n/ Trestného zákona Poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel'

l) priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval,

n) napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom.

Podľa § 37 Trestného zákona Priťažujúcou okolnosťou je to, že páchateľ

m) bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať.

Podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona

(2) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

(3) Ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 41 Trestného zákona

(1) Ak súd odsudzuje páchateľa za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

(2) Ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. *) Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

(3) Ak súd odsudzuje páchateľa za ďalší čiastkový útok, ktorý tvorí súčasť pokračovacieho trestného činu, za ktorého iný čiastkový útok bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý už nadobudol právoplatnosť, zruší v rozsudku skorší výrok o vine o pokračovacom trestnom čine a trestných činoch spáchaných s ním v jednočinnom súbehu, celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad. Súd pri viazanosti skutkovými zisteniami v zrušenom rozsudku znova rozhodne o vine za pokračovací trestný čin vrátane nového čiastkového útoku, prípadne za trestné činy spáchané s ním v jednočinnom súbehu, ako aj o spoločnom treste za pokračovací trestný čin, ktorý nesmie byť miernejší než trest uložený skorším rozsudkom. Súd prípadne rozhodne tiež o nadväzujúcich výrokoch, ktoré majú podklad vo výroku o vine. Ak je ukladaný trest za viac trestných činov, ustanovenia odsekov 1 a 2, § 42 a § 43 sa použijú primerane.

(4) Ustanovenie odseku 3 sa nepoužije, ak predchádzajúci rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

Podľa § 42 Trestného zákona

(1) Ak súd odsudzuje páchateľa za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

(2) Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchateľovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia vecí, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

(3) Ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchateľa hľadí, ako keby nebol odsúdený alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

Podľa § 319 Trestného poriadku Odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca primárne upozornil na nesprávnosť vo vyhotovenom rozsudku, kedy oproti tomu ako bol rozsudok vyhlásený v jeho písomnom vyhotovení absentuje poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona.

Záverečný návrhom uviedol: „Ja sa pridrižiam písomných odôvodnení, ktoré som do prejednávanej veci poskytol. Navrhujeme, aby súd upustil od uloženia súhrnného trestu, prípadne od uloženia ďalších trestov vzhľadom na to, že doteraz uložené tresty považujeme za dostatočné. Môj klient si uvedomil nesprávnosť konania, v jeho prospech vzniká to, že po nástupe do výkonu trestu upozornil na vyživovaciu povinnosť a tiež požiadal, aby bola priebežne hrazená. Treba zdôrazniť, že i napriek protiprávnemu konaniu je stále otcom, má snahu kontaktovať sa so svojím dieťaťom a tiež, aby po výkone trestu bol kontakt s dieťaťom zachovaný. Chce viesť riadny život. Čo sa týka odsúdenia 2T/81/2019 môj klient prehlasuje, že voči tomuto trestnému rozkazu sa neodvolá, nechá ho správoplatníť. Vzhľadom k uvedenému navrhujem, aby súd zvážil upustenie od uloženia súhrnného trestu prípadne, aby aplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zákona a mimoriadne znížil trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Tak, ako sme už písomne upozorňovali vo veci výšku dlžného výživného nepovažujeme za správnu.“ .

Zástupca krajskej prokuratúry považujúc trest uložený súdom I. stupňa za správny, zákonný a primeraný, navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný predniesol: „Mňa to veľmi mrzí, ja to ľutujem a po výkone trestu chcem viesť riadny život a riadne sa starať o deti.“

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pri tom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a vykonal dôkazy tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s produkovanými dôkazmi a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Vo vzťahu k žalovanému skutku obžalovaný N. D. na hlavnom pojednávaní, po tom ako bol poučený o možnosti urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku a po poučení podľa § 257 ods. 5 až ods. 8 Trestného poriadku s tým, že ak urobí vyhlásenie o vine resp. nepoprie spáchanie skutku, bude súd pre potreby ďalšieho konania a rozhodovania považovať za priznanie spáchania skutku, pričom vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné ani odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, urobil vyhlásenie o vine (§ 257 Trestného poriadku), kedy predniesol: „sa cítim byť vinný “ a na všetky otázky položené mu v súlade s ustanovením § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ Trestného poriadku odpovedal „áno“, prvostupňový súd vyhlásenie prijal a zároveň rozhodol, že vo vzťahu k priznaným skutkovým okolnostiam dokazovanie nebude vykonané a rozhodol o vykonaní dôkazov súvisiacich s výrokom o treste.

Správne potom postupoval súd prvého stupňa, keď uznal obžalovaného N. D. za vinného podľa podanej obžaloby a krajský súd dodáva, že vyhlásenie obžalovaného a následne prijatie tohto vyhlásenia súdom, tvorí prekážku, ktorá neumožňuje odvolaciemu súdu meniť priznaný skutkový stav ani právnu

kvalifikáciu, nakoľko proti takémuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť, uznesenie je právoplatné, vykonateľné a preto ho nemôže meniť ani odvolací súd v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Vzhľadom na správne zistený skutkový stav a plnú trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného nepochybil okresný súd, keď konanie obžalovaného právne posúdil ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na §138 písm. b/ Trestného zákona, a takto uznal obžalovaného N. D. za vinného.

Čo sa týka druhu a výmery trestu okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „Pri úvahách o druhu a výmere trestu súd zhodnotil všetky zásady ukladania trestu pri zabezpečení individuálnej a generálnej prevencie, zohľadnení pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, osobu páchatel'a - jeho doterajšie odsúdenia, okolnosti prípadu motívu obvineného, jeho pohnútku a spôsobený následok, postoj obžalovaného k spáchanému skutku, možnosti jeho nápravy vo všetkých súvislostiach a má za to, že z hľadiska všetkých rozhodných skutočností, z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie, na nápravu obžalovaného bude potrebné pôsobiť trestom nepodmienečným trestom odňatia slobody, ktorý mu súd uložil v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov. Súd vyhodnotil existenciu poľahčujúcej okolnosti v zmysle ust. § 36 písm. 1) a písm. n) Tr.zák. Obžalovaný na hlavom pojednávaní urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu. Aplikáciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr.zák., t.j., že páchatel' (obžalovaný) napomáhal príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti možno priznať aj v prípade, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobí vyhlásenie o priznaní viny (§ 257 Tr.por.). Obžalovaný v danom prípade urobil vyhlásenie podľa § 257 písm. b) Tr.por. - súd na základe takéhoto vyhlásenia na hlavnom pojednávaní dokazovanie vo veci viny nevykonal. Práve v súvislosti s riešením predmetnej otázky nemožno prehliadnúť, že v súdnom konaní podľa § 257 ods. 5 Tr.por., po priznaní viny páchatel'om (obžalovaným) sa postupuje primerane podľa ustanovení § 333 ods. 3 písm. h) Tr.por., t., že súd pred rozhodovaním o prijatí alebo neprijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 Tr.por. formou otázok zisťuje, či sa obžalovaný „dobrovoľne priznáva a uznáva vinu za spáchaný skutok, ktorý sa v obžalobe kvalifikuje ako trestný čin“ čím - pri kladnej odpovedi - aj de iure napĺňa podmienku uvedenú v § 36 písm. n) Tr.zák. Obžalovaný svojím vyhlásením - že je vinný pred súdom urýchlil celé súdne konanie, čím výrok o jeho vine a právnom posúdení skutku sa stali, bez zbytočných prieťahov súdneho konania, právoplatným. Práve vyhlásenie, že je vinný - ako to bolo i v danom prípade - je už neodvolateľné - a v tom rozsahu ani nemožno obžalovaným napádať výrok o vine urobený na podklade takého vyhlásenia ani odvolaním, ani dovolaním okrem dovolacieho dôvodu, ak by závažným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Preto súd zastáva názor - že keďže ide o vysoký prelom (v ponímaní, že obžalovaný si je vedomý vážnosti - dôležitosti a následného dopadu takéhoto vyhlásenia pre ďalšie dokazovanie) - v prípade jeho vyhlásenia - i keď pred súdom musí súd akceptovať túto skutočnosť ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr.zák. (a to vzhľadom práve na kontradiktórnosť konania). Predmetnú poľahčujúcu okolnosť nemožno preto podmieňovať tým, že musia byť splnené aj iné formy napomáhania pri objasňovaní trestnej činnosti, napr. poskytnutie relevantných a verifikovaných informácií o trestnom čine a okolnostiach jeho spáchania, o dôkazoch a podobne. (UZNESENIE NS SR 4 Tdo 63/2016). Obžalovaný si uvedomil nesprávnosť svojho protiprávneho konania, ktorého sa dopustil. Lútosť z jeho strany nebola formálna, ale vychádzala z jeho vnútorného presvedčenia. Priťažujúcou okolnosťou vo vzťahu k obžalovanému bola skutočnosť, že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený (§ 37 písm. m/ Tr.zák.).

Súd v predmetnej veci poukazuje na odpis registra trestov. Obžalovaný bol zaradený pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a) Tr.zák) z dôvodu, že tento v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.“

Primárne krajský súd dáva za pravdu obhajcovi v upozornení, že vyhotovený rozsudok nie je v súlade s rozsudkom, ktorý bol vyhlásený na hlavnom pojednávaní. K tomuto dodáva, že za správny považuje rozsudok vyhlásený na pojednávaní, tj. vrátane priznanej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona ako aj ohľadne zaradenia obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. V naznačenom smere bude nadriadený súd postupovať podľa poslednej vety odseku 1 ustanovenia § 174 Trestného poriadku.

Odvolací súd vo vzťahu k výroku o treste dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa a preto si osvojil dôvody a úvahy, ktorými tieto svoje zistenia a závery rozviedol a vysvetlil.

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov.

Pre ukládanie trestu platia zásady, ktoré ustanovuje Trestný zákon v § 34. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchatelovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchatela k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Trest by mal postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a 6 Trestného zákona, páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy tresty možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

Krajský súd uložený druh a výmeru trestu súdom prvého stupňa považuje za správny, zákonný a tiež primeraný a odkazuje tiež na odôvodnenie súdom prvého stupňa na str. 4-5 napadnutého rozsudku, s ktorými úvahami a závermi sa v celom rozsahu stotožňuje bez potreby ich mechanického opakovania.

Teda k výroku o treste odvolací súd konštatuje, že pri úvahách o voľbe druhu trestu a jeho výmery vo vzťahu k obžalovanému N. D. prvostupňový súd dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o treste, nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona) a v odôvodnení rozsudku sa dôsledne a konkrétne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Trestného zákona.

Taktiež vzal do úvahy spôsob spáchania činu, motív, spôsobený následok a pohnútku, ako aj jeho pomery a možnosť nápravy a konštatuje, že súd prvého stupňa nepochybil ani pri rozhodovaní o treste vo vzťahu k obžalovanému, keď s prihliadnutím na zistené poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona, tj. napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom a písm. l/ Trestného zákona - tj. priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval a zistenú jednu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona - tj. bol už za trestný čin odsúdený, ustanovenie § 38 ods. 3 Trestného zákona (kedy prevážili poľahčujúce okolnosti nad okolnosťami príťažujúcimi) s tým, že došlo následne k úprave trestnej sadzby znížením hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, tj. v rozpätí od 1 rok do 3 rokov a 8 mesiacov, v ktorej potom trest aj ukladal, pričom je zrejmé, že obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 16 mesiacov.

Teda uložený trest považuje krajský súd nielen za zákonný ale aj za spravodlivý, ktorý zodpovedá nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatelov, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona.

K námietkam obhajcu uvádzaným v dôvodoch odvolania konštatuje nasledovné:

K návrhu obhajcu, aby sú postupom podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, resp. ďalšieho trestu poukazujúc už na uložené tresty odňatia slobody v trvaní tri roky, krajský súd

dáva do pozornosti znenie ustanovenia § 44 Trestného zákona, podľa ktorého Súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný.

Uvedeným ustanovením sa rieši upustenie od potrestania v prípadoch, kedy skôr uložený trest sa javí ako dostatočný, pričom toto ustanovenie je možné použiť aj v prípade ak bol skorším rozsudkom trest určitého druhu uložený na samej hornej hranici trestnej sadzby a v čase rozhodovania ešte nebol ani sčasti vykonaný.

Odvolačný súd v prejednávanej trestnej veci akcentuje, že obžalovaný bol uznaný vinným z prečinu podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona, ktorým konaním si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť od mesiaca november 2015 vrátane do mesiaca jún 2017 vrátane dlh spolu vo výške 515,47 Eur, od mesiaca júl 2017 vrátane do mesiaca jún 2018 vrátane dlh spolu vo výške 327,84 Eur a od mesiaca júl 2018 vrátane do mesiaca apríl 2019 vrátane dlh spolu vo výške 280,08 Eur, čím N. D.vi vznikol na výživnom celkový dlh na maloletého syna A.a I.a spolu vo výške 1124,11 Eur.

Trestný čin zanedbania povinnej výživy je pokračovacím trvácim trestným činom s prvkami hromadného trestného činu, ktorého pokračovanie konania trvá až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdom prvého stupňa, alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu.

Z preskúmvanej trestnej veci je zrejmé, že obžalovaný urobil vyhlásenie o vine a teda došlo k akceptovaniu obdobia spáchania skutku tak ako je uvedené v obžalobe, tj. do apríla 2019 vrátane.

Z odpisu z registra trestov a tiež pripojených spisov odvolačný súd zisťuje, že počas páchania trestnej činnosti (§ 207 Trestného zákona) v preskúmvanej trestnej veci (od mesiaca november 2015 do apríla 2019 vrátane - nepravidelne), obžalovaný majúc vedomosť o svojej vyživovacej povinnosti, sa dopustil ďalšej trestnej činnosti, pre ktorú bol odsúdený rozhodnutiami zaznamenanými v odpise z registra trestov pod poradovým číslom 8. až 11. nasledovne:

- odsúdenie pod č. 8 bolo v dôsledku ukladania súhrnného trestu zrušené trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/108/2016, právoplatným dňa 06.03.2017, pre trestný čin podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia,

- odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 5T/139/2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/41/2019 zo dňa 18.06.2019, pre trestný čin podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, skutku sa dopustil dňa 13.02.2017-14.02.2017,

- odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 0T/29/2019, právoplatným dňa 26.02.2019, pre trestný čin podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, skutku sa dopustil dňa 23.02.2019,

k čomu je potrebné opätovne zdôrazniť, že sa počas obdobia neplatenia výživného dopúšťal úmyselnej trestnej činnosti majetkovej povahy.

Vzhľadom k rozvedenému potom rozhodne neprichádza do úvahy požiadavka na upustenie od uloženia súhrnného trestu, keďže vôbec uloženie súhrnného trestu nie je na mieste pre nesplnenie zákonných podmienok pre takýto postup. Totiž nemožno ignorovať zákonnú podmienku pre takýto postup spočívajúcu v tom, že trest uložený skorším rozsudkom je možné vyhodnotiť z pohľadu ochrany spoločnosti a nápravy obžalovaného za dostatočný, čo v konkrétnej veci nie je možné akceptovať práve s poukazom na vyššie rozvedené. Naopak odvolačný súd je presvedčený, že snáď citeľný trest primáje obžalovaného, aby sa, po prepustení na slobodu z výkonu trestu odňatia slobody, vyvaroval páchaniu ďalšej trestnej činnosti a napomôže jeho prevýchove. Z pohľadu vyššie vyargumentovaného sa skôr javí, že si obžalovaný, pri jedenástich odsúdeniach zaznamenaných v odpise z registra trestov, nevážil dobrodenia súdov v podobe uložených podmienkových trestov, resp. upustenia od uloženia súhrnného trestu a pokračuje v protiprávnom konaní i naďalej.

Obdobné platí aj pre postup podľa § 43 Trestného zákona, podľa ktorého: Ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal predtým, než bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný, a ukladá

mu trest rovnakého druhu, nesmie tento trest spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu. Ak je jedným z týchto trestov trest odňatia slobody, rozumie sa takou najvyššou výmerou doba dvadsiatich piatich rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie, k čomu krajský súd dodáva, že uložený trest vo výmere 16 mesiacov spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu, ktorý bol uložený skoršími rozsudkami, neprevyšuje najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu.

Čo sa týka požiadavky obhajcom predostretej v stanovisku obhajoby (z 24.01.2020) s poukazom na vydané a doteraz neprávoplatné odsúdenie vo vzťahu k obžalovanému Okresným súdom Bratislava IV sp. zn. 2T/81/2019 z 23.12.2019 a jeho úvahám o použití § 41 ods. 1, prípadne ods. 3 Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona, je nutné dodať, že postup podľa citovaných ustanovení je možný pri právoplatných odsúdeniach. (R 27/1971-III.) V prejednávanej veci odvolací súd rozhodne nemá zákonný dôvod aby vyčkal kým rozhodnutie sp. zn. 2T/81/2019 nadobudne právoplatnosť.

K požiadavke obhajcu, aby súd prvého stupňa zväzil aplikáciu ustanovenia § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, vo veci konajúci senát dodáva: aby bolo použité ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona je potrebné uviesť: Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu sa musí riadiť ustanovením § 39 ods. 3 Trestného zákona.

Vo všeobecnosti treba uviesť, že v citovanom ustanovení je možné jeho uplatnenie len vo výnimočných prípadoch hodných osobitného zreteľa. Pri aplikácii tohto zmierňujúceho ustanovenia je potrebné prihliadnuť na okolnosti prípadu ako aj pomery páchatel'a.

V nadväznosti na uvedené, čo sa týka okolností prípadu, je potrebné uviesť, že tieto v prejednávanej trestnej veci neboli zistené, tj. neboli zistené nie bežne sa vyskytujúce okolnosti nezávislé od obžalovaného. Na to, aby súd viaceré poľahčujúce okolnosti v súhrne hodnotil ako výnimočné okolnosti prípadu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona, treba mať preukázané viaceré nie bežne sa vyskytujúce skutočnosti, ktorých existencia nebola vyvolaná páchatel'om a ktoré značne ovplyvnili jeho konanie (k tomu porovnaj R 49/1978). Tu krajský súd pripomína, že boli zistené dve poľahčujúce okolnosti, ktoré boli obžalovanému aj priznané a tieto vo svojom súhrne spôsobili zníženie hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu a fakt, že namiesto rozpätia sadzby od 1 rok do 5 rokov, súd uvažoval o výmere trestu v rozpätí od 1 rok do 3 roky a 8 mesiacov, pričom v takejto sadzbe aj trest ukladal.

Je žiaduce zdôrazniť, že v osobe obžalovaného N. D. sa jedná o jedenásťkrát súdne trestaného, prevažne pre majetkovú trestnú činnosť, pričom v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov uložený mu rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 5T/139/2017 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. 3To/41/2019 a trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 0T/29/2019, právoplatným dňa 26.02.2019.

Čo sa týka pomerov páchatel'a, ktoré sa od konania na súde prvého stupňa nezmenili, je opäť nutné pripomenúť, že pomery obžalovaného nie sú také, aby odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu, zvlášť, keď trest bol uložený pri dolnej hranici trestnej sadzby.

Odvolací súd opätovne vyhodnotil povahu a závažnosť prejednávanej trestnej činnosti, prihliadajúc na predchádzajúce odsúdenia, osobné majetkové a iné pomery obžalovaného, ako aj možnosť jeho nápravy, najmä s prihliadnutím ako doterajší výkon trestov uložených predchádzajúcimi rozhodnutiami plní svoj účel, zvlášť pokiaľ ide o nápravu obžalovaného a ochranu spoločnosti (R 39/1971-I.) a vzhľadom na už vyššie rozobraté dospel k záveru, že postup, ktorý navrhuje obhajca, vzhľadom na osobu obžalovaného, jeho kriminálnu minulosť a sťažnú možnosť jeho nápravy a prevýchovy, neprichádza do úvahy.

Z pohľadu vyššie rozvedeného, potom odvolací súd nemohol akceptovať návrhy obhajcu a tento vyhodnotil ako neakceptovateľný.

Za správny potom považuje nadriadený súd aj výrok o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

S poukazom na vyššie uvedeného odvolací súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného N. D. ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.